

MANUELA SÁNCHEZ

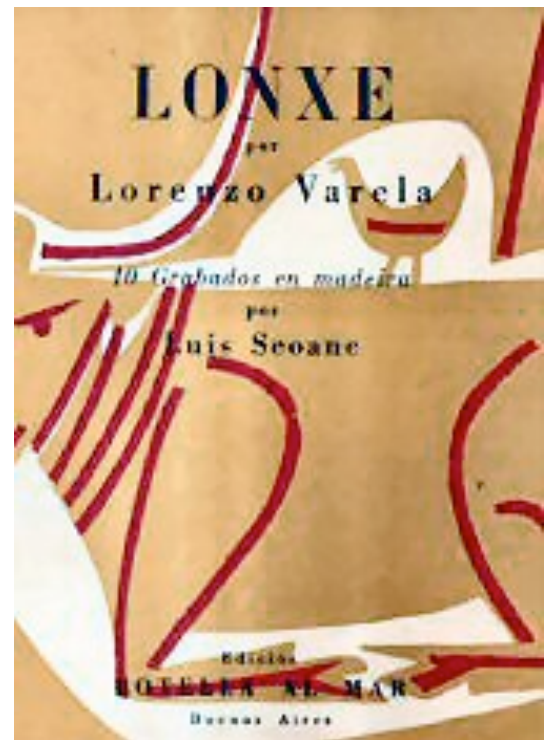
Pomba, ponla, mai, señora,
guía, vara, mai de nós:

Hoxe non quero saber como te chamas
nin perguntar qué foi da túa mocidade.
Hoxe non quero máis que te lembrar de novo
no cume mais antergo das mámoas proteitoras,
ergueita, xurdia, forte, lanzal coma ninguén.

E fose coma fose, ti chamaraste ponla,
a mais verde do verde carballo que se vira.
Aguia mortal na guerra, na paz señora pomba,
mai e guía de nós, da nosa vida enteira.
Ti chamaraste ponla, ti chamaraste a vara
mais outa do pombal.

Non chegan a ti as balas dende que pomba és,
verde no zumo verde da figueira e da vide,
verde ponla,
pros labregos de Lugo e pros granxeiros
dos verdes cómaros do mundo.
Pomba branca e máis branca
pros brancos mariñeiros de Vigo sempre branco
ou pros dourados mariñeiros de Siam.

Pomba, ponla, mai, señora,
guía, vara, mai de nós.

COMPAÑEIROS DA MIÑA XENERACIÓN MORTOS OU ASESINADOS

¡Tan doce era a xuntanza miña e vosa,
de todos nós co mundo!
Facíamos un feixe de campos e de estrelas,
e ó pisar ise chao que latexaba
sentíamos subir pola sangue o misterio.
O noso corpo era o camiño da maxia,
a escada pola que viña a lúa,
o zume de todol-os segredos,
a canzón da herba que resucitou.
E o mesmo verme era unha folla leda,
un mensaxeiro do sagrado alén.
Morréchedes, matáronvos, deixáronme.
Quedéi eiquí, lonxe das vosas sombras.
E gardo, coma un morto,
no centro do silencio, da sede, da agonía,
o día que vos poda levar á sepultura
unha cesta de pombas e mazás.
¡Tan doce era a xuntanza miña e vosa,
de todos nós co mundo!